

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 52/2019
29.01.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у помагању из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 35. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Душана Сакића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу К 2/2018 од 28.06.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 840/2018 од 01.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 29.01.2019. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Душана Сакића поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу К 2/2018 од 28.06.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 840/2018 од 01.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу К 2/2018 од 28.06.2018. године, окривљени ББ и ВВ оглашени су кривим због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у саизвршилаштву из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. КЗ за које је окривљени ББ осуђен на казну затвора у трајању од једне године уз урачунавање времена проведеног у притвору, а окривљени ВВ на казну затвора у трајању од две године уз урачунавање времена проведеног у притвору, док је окривљени АА оглашен кривим због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у помагању из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 35. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од једне године. Окривљени су обавезани да солидарно у корист буџетских средстава суда на име трошкова плате износ од 15.100,00 динара, да оптужени ББ у корист буџетских средстава суда на име трошкова кривичног поступка плати износ од 265.110,00 динара, а окривљени ВВ по овом законском основу износ од 15.200,00 динара, док су сви окривљени обавезани да у корист буџетских средстава суда, на име паушала плате износе од по 20.000,00 динара у року од 15 дана од дана

правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Према окривљеном АА изречена је мера безбедности одузимање предмета – комби возила марке "... " рег. ознаке ... као и два кључа од овог возила, на основу члана 350. став 5. КЗ, док се од окривљеног ББ одузима имовинска корист и то новчани износ од 500 евра који је стечен кривичним делом на основу чл. 91. и 92. КЗ.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 840/2018 од 01.11.2018. године делимичним усвајањем жалби браниоца окривљеног АА и поводом жалбе заједничког браниоца окривљених ВВ и АА, а по службеној дужности у односу на окривљеног ВВ преиначена је пресуда Вишег суда у Лесковцу К 2/2018 од 28.06.2018. године у делу одлуке о висини казне, а у односу на окривљеног АА у погледу начина извршења казне затвора, тако што је Апелациони суд у Нишу окривљеног ВВ за кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у саизвршилаштву из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим осудио на казну затвора у трајању од једне године, уз урачунавање времена проведеног у притвору, док у односу на казну затвора у трајању од једне године на коју је окривљени АА због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у помагању из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 35. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим одредио да ће ову казну окривљени у смислу члана 45. став 5. КЗ издржавати у просторијама у којима станује уз примену мере електронског надзора, које не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, с тим што ће суд, уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напустити просторије у којима станује одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора, док су жалбе Вишег јавног тужиоца у Лесковцу и заједничког браниоца окривљених ВВ и АА, као и жалба браниоца окривљеног АА у преосталом делу одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Душан Сакић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. у вези члана 438. став 1. тачка 11) и због, а како то произилази из садржине захтева повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, односно другостепеном суду на поновно одлучивање.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је у смислу одредбе члана 490. ЗКП одржао седницу већа, о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП није обавештавао Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Душана Сакића је неоснован.

Бранилац окривљеног АА правноснажне пресуде у поднетом захтеву побија због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП (коју повреду у захтеву је погрешно нумерички означио као повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП), наводима да критичном приликом транзит лица кроз Србију од Бујановца до Суботице није извршен, због тога што се возило у које су мигранти ушли покварило и остало у квару на бензинској пумпи у Предејанима, стајући на правно становиште да је радња извршења кривичног дела предузета од стране окривљеног АА остала у покушају.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Одредбом члана 350. став 2. КЗ ("Службени гласник РС" 72/09 који се примењивао од 11.09.2009. до 31.05.2017. године) прописано је да ће се затвором од шест месеци до пет година казнити онај ко у намери да себи или другом прибави какву корист, омогућава другом недозвољен прелаз границе Србије или недозвољен боравак или транзит кроз Србију, док је ставом 3. истог члана прописано да ће се учинилац казнити затвором од једне до десет година ако је омогућио недозвољени транзит кроз Републику Србију већег броја лица.

Из ових законских одредби јасно произилази да је радња извршења тежег облика овог кривичног дела (члан 350. став 3) алтернативно прописана и у конкретном случају састоји се у омогућавању недозвољеног транзита већег броја лица кроз Србију.

Последица овог кривичног дела представља повреду и угрожавање јавног реда и мира.

Следствено изнетом, по оцени Врховног касационог суда, предметно кривично дело свршено је самим недозвољеним транзитом једног или више лица кроз Србију од једног до другог места и следствено томе транзит који није окончан не представља услов за постојање покушаја кривичног дела у питању, а супротно наводу из захтева браниоца окривљеног.

Сходно цитираној одредби члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ и датом тумачењу исте, из изреке правноснажне пресуде јасно произилази да је окривљени АА критичном приликом са умишљајем помогао окривљенима ББ и ВВ у извршењу кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ, свестан свог дела и његове забрањености и желећи његово извршење, при чему је могао да управља својим поступцима, тако што је са окривљенима ставио на располагање средство за извршење кривичног дела у питању и то путничко возило – комби којим би они превезли већи број страних држављана кроз Србију, на име чега је од окривљеног ВВ примио новац у износу од 1200 евра.

Сходно наведеном, по оцени Врховног касационог суда, изрека правноснажне пресуде садржи сва законска обележја кривичног дела недозвољен прелаз државне

границе и кријумчарење људи у помагању из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 35. КЗ.

Поред тога, бранилац окривљеног правноснажне пресуде побија због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП наводима да суд није применио кривични закон који је важио у време извршења дела, као блажи, већ кривични закон који се примењује од 01.06.2017. године, а који је строжији по учиниоца.

И ове наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, одредбом члана 350. став 3. Кривичног законика ("Службени гласник РС" 72/09) који се примењивао од 11.09.2009. до 31.05.2017. године прописано је да ће се учинилац казнити затвором од једне до десет година, док је одредбом члана 350. став 3. КЗ ("Службени гласник РС" 94/2016) који се примењује од 01.06.2017. године прописано да ће се учинилац дела из става 3. казнити затвором од две до 12 година.

Из образложења правноснажне пресуде јасно произилази да је суд приликом одмеравања казне имао у виду временско важење кривичног законодавства и обавезну примену императивне одредбе члана 5. став 1. КЗ и предвиђену кажњивост у време извршења кривичног дела из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ казном од једне до десет година, из чега, по оцени Врховног касационог суда, произилази да је на радње окривљеног АА примењен блажи закон и то онај који је важио у време извршења дела, а којим је прописана кажњивост за кривично дело из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ од једне до десет година ("Службени гласник РС" 72/09 који се примењивао од 11.09.2009. до 31.05.2017. године).

Стога Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева браниоца окривљеног АА, да су побијане правноснажне пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 5. КЗ.

Бранилац окривљеног захтевом за заштиту законитости правноснажне пресуде побија и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, наводима да је изрека правноснажне пресуде противречна и непотпуна и неразумљива у погледу свих чињеница и околности које су од значаја за радњу умишљајног помагања кривичног дела за које је овај окривљени оглашен кривим.

Поред тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи да је суд, погрешном оценом изведених доказа и то пре свега одбране окривљеног ББ датог у истрази, а коју одбрану је касније оповргао и извео погрешан закључак да је окривљени АА извршио предметно кривично дело помагањем, на начин представљен изреком правноснажне пресуде.

По налажењу Врховног касационог суда, изнетим наводима захтева оспорава се чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом у погледу учешћа окривљеног АА у извршењу предметног кривичног дела помагањем.

Како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, као ни погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не представљају законски разлоге у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, то се Врховни касациони суд у ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.